

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

a veterinární
ordinace

Albatros

Valentýnka a veterinární ordinace

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Valentýnka a veterinární ordinace – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka
a veterinární
ordinace

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

a veterinární
ordinace

ILUSTROVALA IVONA KNECHTLOVÁ

ALBATROS

Kde se vzaly kapičky krve na podlaze Valentýnčina pokoje

Zdalo se, že letní prázdniny báječně pokračují. Anebo spíš utíkají? Vždyť Valentýnka pro své kamarády – Zuzku, Jonáše a Pétu – vymyslela už dvě hry. Nejdřív spolu vyráběli voňavé koule do koupele a pak si hráli na cestovní kancelář. Bylo to vždycky prima. Zuzka byla šikovná, Jonáš zase chytrý kluk a s Pétou byla legrace, i když někdy přeháněl bláznivé nápady. Ale co dál? Čím novým kamarády překvapit?

Valentýnka se tiše pohupovala v křesle. Měla na sobě tričko a dlouhou našasenou sukni z průhledné látky. Ona se totiž ráda oblíkala trochu jako princezna. Jenže teď na parádní sukni docela zapomněla. Jak přemýšlela a přemýšlela co nového hrát, byla čím dál bezradnější.

„Jsem snad tak hloupá?“ vyhrkla najednou Valentýnka a rozhlédla se po pokoji, jako by očekávala nějakou odpověď.

Její pokojíček se nacházel v podkroví velké rodinné vily. Kousek od okna stály klávesy, na které holčička hrála vlastní písničky. A ještě o kus dál ležel v pelíšku Valentýnčin pes Hugo. Byl to velice zvláštní pes, peruánský naháč, který neměl srst a hrál jako kamínka. Taky se rád mazlil, a když Valentýnka někdy smutnila, olizoval jí slzy různým jazýčkem.

„Ach jo, Hugoušku, ty mi asi neporadíš, co?“ posteskla si Valentýnka a tu si všimla něčeho moc divného.

Na podlaze u psího pelíšku se zaleskly jakési malé červené kapičky.

„To je krev!?“ vyjekla Valentýnka a okamžitě vyskočila z křesla.

Jakmile dívenka uviděla červené kapky zblízka, už nepochybovala. Byly krvavé a zřejmě pocházely přímo od Huga. Má zraněnou packu? Anebo třeba zub?

Holčička prozkoumala psí tlamičku. Potom pečlivě prohlédla všechny čtyři tlapky. Ale vůbec nic neobjevila. Každé místečko na Hugově holé kůži bylo čistounké.

„Nechápu,“ pronesla zaraženě Valentýnka a vtom Hugo zprudka zatřepal hlavou.

To on občas dělával, že si takhle pořádně provětral hlavu i s ušima. Možná ho v těch uších svědilo. Jenže tentokrát to muselo být mnohem vážnější. Valentýnka se s hrůzou zadívala na princeznovskou sukýnku, která byla rázem posetá červenými kapičkami. A nejen sukně. Drobné kapky přistály i na tričku, i na Valentýnčiných rukou.

Co se to děje? vyděsila se v duchu dívenka a v největších obavách si znovu prohlédla Hugovu hlavu. Až objevila na samém konci pravého ucha nepatrnou krvavou ranku.

Že by se Hugo zranil na zahradě? Nebo ho skrz plot kousl cizí pes?

Byla to vlastně dost velká záhada, ale Valentýnka neotálela. Rychle seběhla s Hugem dolů do kuchyně, kde babička zrovna pekla rybízový koláč.

„Hugo je zraněný!“ vykřikla naléhavě a najednou i plačtivě Valentýnka. „Teče mu krev z ucha! Vidiš ty kapky?“ ukazovala holčička na poskvrněnou podlahu.

„Namouduši,“ spráskla ruce babička a hned si Hugovo ucho starostlivě prohlížela.

„Jak se to mohlo stát?“ nechápala Valentýnka.

„Neumím si to vysvětlit,“ zavrtěla hlavou babička, „ale radši s ním zajdeme k veterináři.“

„Jú, my navštívíme veterinu,“ skoro se zaradovala Valentýnka.

Samozřejmě že se holčička o Huga bála, ovšem ošetření na veterinární klinice ji lákalo. Určitě se tam dozví spoustu zajímavostí a pak všechno poví kamarádům. A taky mamince a tatínkovi, tetě Heleně a strýci Alešovi, prostě celé rodině, která v domě bydlí.

Sotva se výborný rybízový koláč dopek, babička s vnučkou a psem vyrazili. Holčička si ani nepřevlíkla potřísněnou sukni. Ze všeho nejvíc si přála, aby naháčka nic nebolelo a brzy se uzdravil.